

ARTICLES

Alfons Borrell, a contracorrent

per Anna Belsa

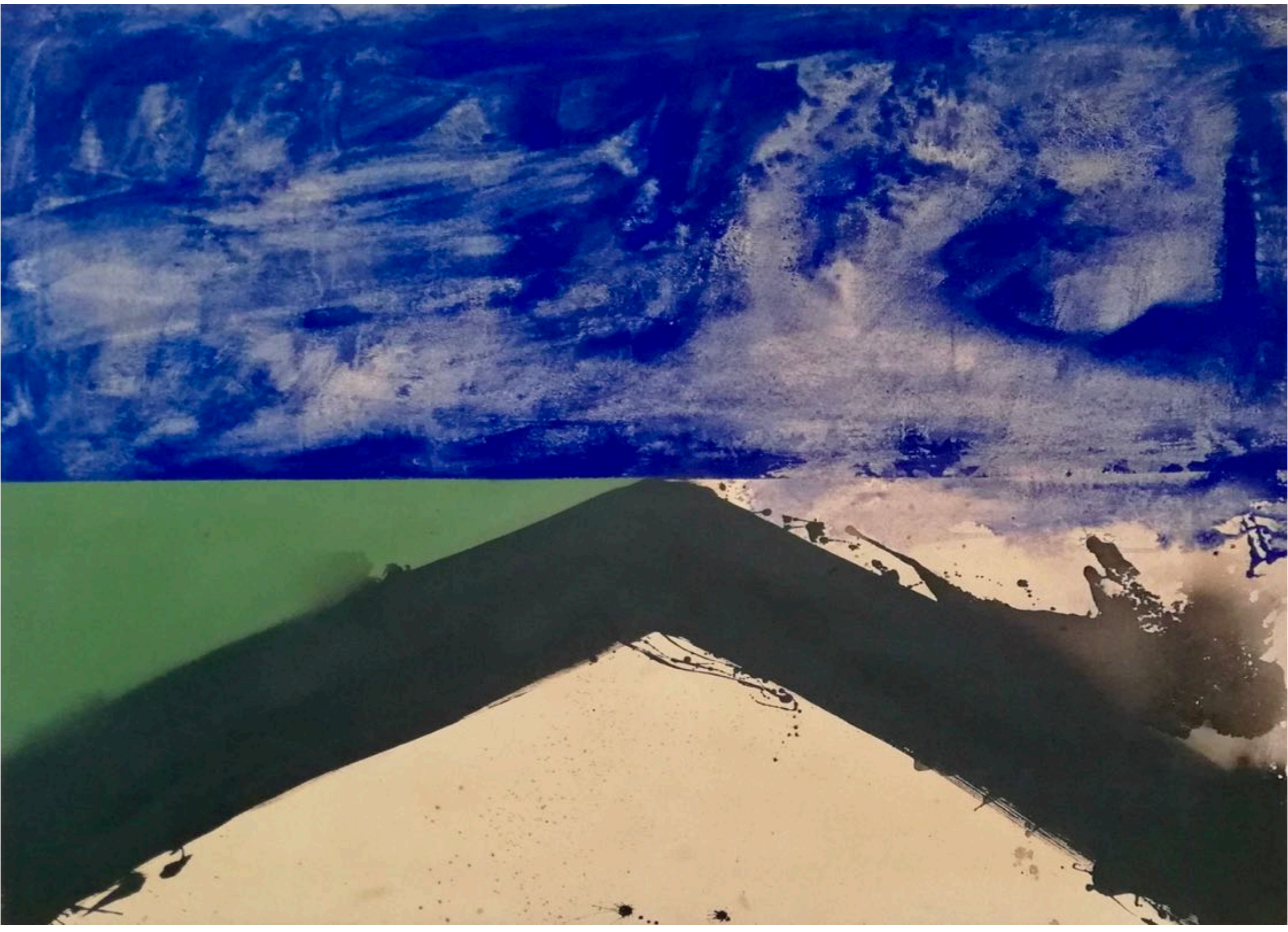
9 octubre, 2020

Facebook / Twitter / Whatsapp

[Subscriure's a la Newsletter](#)

El meu primer contacte amb l'obra d'Alfons Borrell va ser el dia que el meu pare va portar dues teles seves a casa.

Era a finals dels 70 i les dues teles eren negres, amb unes línies acotant l'espai. El minimalisme extrem, la inexistència de concessions, amb l'única vibració del rastre de l'artista que havia traçat aquelles línies, eren, segons el meu pare, la quinta-essència de la perfecció.

Alfons Borrell, S.T., 1986. Acrílic sobre tela. Col·lecció Anna Belsa.

Ell sempre es va identificar molt amb l'obra de l'Alfons Borrell: en la seva recerca depurada del fons de les coses, en l'economia de mitjans per tal d'expressar el més complex, i en la indiscutible bellesa que ell percebia en el resultat final. El meu pare tenia una manera molt clara i pedagògica d'explicar-se. Va ser ell qui em va ensenyar a distingir tots aquests valors de la pintura d'en Borrell, no només a través de les obres que ens acompanyaven a casa, sinó de les que, de la mà de Lluís Maria Riera, va exposar a la galeria Joan Prats, per primera vegada, l'any 1979. A partir d'aquell moment, i fins l'últim dia de la seva vida, la galeria Joan Prats va ser la seva galeria, a la que es va mantenir sempre fidel, malgrat que durant molts anys potser no li van fer tot el cas que es mereixia.

Ajudava molt el seu caràcter, senzill, molt afable, com si ens coneguéssim de tota la vida.

Jo vaig entrar a treballar a la galeria Joan Prats l'any 1987 i confesso que, una de les coses que em va fer sentir com a casa des del primer moment, va ser conèixer amb les obres de molts artistes que havia conegut a través del meu pare, però molt especialment les de l'Alfons Borrell. També hi ajudava molt el seu caràcter, senzill, molt afable, com si ens coneguéssim de tota la vida, com si forméssim part de la mateixa família. En aquella època, la galeria ens donava una petita quantitat mensual per comprar obra. La primera obra que vaig comprar –i ho vaig fer sumant-hi bastantes quotes futures– va ser una de l'Alfons Borrell. Per a mi va significar un acte de continuïtat, d'agraïment a un mestratge. La baula que unia allò que el meu pare m'havia ensenyat a veure amb el meu present. Més de trenta anys després, segueixo mirant aquella tela, que m'acompanya en la meua vida diària, i veig les meves arrels i la meua història.

El camí de l'Alfons Borrell no va ser un camí fàcil. No només perquè durant molts anys va haver de guanyar-se la vida com a rellotger. Aquest fet potser fins i tot el va ajudar. La pulcritud, l'exactitud i la paciència van ser bones companyes de viatge, tant per la seva obra com per la seva vida. Però en un moment en el qual començava a imposar-se un altre tipus de pintura –pensem en tota la pintura dels 80–, i l'art conceptual agafava força, l'Alfons Borrell nedava a contracorrent. Després de l'onada de Lluís Maria Riera de la direcció de la galeria Joan Prats, es van succeir en la direcció artística de la galeria persones que van posar el focus en terrenys allunyats de la seva obra. Les tendències predominants estaven molt lluny del purisme abstracte de l'Alfons Borrell, i es tractava de seguir-les per no quedar descavalcats de la cresta de l'onada. La presència de la seva obra en fires nacionals o internacionals va ser nul·la durant molts anys, i les seves exposicions es van passar a programar a Joan Prats-Artgràfic. L'Alfons Borrell s'ho prenia amb resignació i filosofia, no recordo que mai s'enfrontés amb la direcció de forma vehement per defensar el lloc que es mereixia. Però jo sí que ho vaig fer, i no una vegada sinó moltes, guanyant-me el recel reservat als dissidents.

Les coses passen, els temps canvien i les persones marxen. La paciència i la fe de l'Alfons Borrell va donar el seu fruit i la seva galeria de tota la vida li va atorgar, per fi, una mica del protagonisme que sempre va merèixer. I jo, que no vaig tenir ni paciència ni fe en que les coses canviessin, m'ho miro des de fora i me n'alegro. Fins fa dos dies, per ell i per la seva obra; ara, per la seva memòria.

ALFONS BORRELL ANNA BELSA BARCELONA
GALERIA JOAN PRATS LLUÍS MARIA RIERA SABADELL

Articles relacionats

ARTICLES
Presència de la dona en l'art català contemporani: quatre xifres

ARTICLES
Breviari: Giacomo Ceruti

L'art de Barcelona per a tothom

Qui som
Contacte

Newsletter / Facebook / Twitter / Instagram

Política de privacitat / Política de cookies / Avís Legal